

Закон о ратификацији Конвенције број 144 о трипартитним консултацијама (међународни радни стандарди) из 1976. године, Препоруке број 152 о трипартитним консултацијама (активности МОП) из 1976. године и Препоруке број 113 о преговарању (на нивоу привреде и националном нивоу) из 1960. године

("Сл. лист СЦГ - Међународни уговори", бр. 1/2005 од 18.2.2005. године)

Члан 1.

Ратификују се Конвенција број 144 о трипартитним консултацијама (међународни радни стандарди) из 1976. године, Препоруке број 152 о трипартитним консултацијама (активности МОП) из 1976. године и Препоруке број 113 о преговарању (на нивоу привреде и националном нивоу) из 1960. године, у оригиналу на енглеском и француском језику.

Члан 2.

Текст Конвенције са препорукама у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српски језик гласи:

КОНВЕНЦИЈА БР. 144 О ТРИПАРТИТНИМ КОНСУЛТАЦИЈАМА (МЕЂУНАРОДНИ РАДНИ СТАНДАРДИ) ИЗ 1976. ГОДИНЕ

Генерална конференција Међународне организације рада,

Сазвана од стране Административног савета Међународне организације рада и окупљена на 61. заседању у Женеви 2. јуна 1976, и

Подсећајући на одредбе постојећих конвенција и препорука из области рада, а посебно Конвенције о слободи удруживања и заштити права на организовање из 1948, Конвенције о праву на организовање и колективно преговарање из 1949, као и Препоруку о преговарању (на нивоу привреде и националног нивоа) из 1960, којима се афирмише право послодаваца и радника на оснивање слободних и независних организација и залаже за мере у циљу ефикасног преговарања на националном нивоу између државних органа и послодавачких и радничких организација, као и на одредбе бројних међународних конвенција и препорука из области рада којима се предвиђа консултовање послодавачких и радничких организација о мерама за њихово спровођење, и

Размотривши 4. тачку дневног реда под називом "Утврђивање трипартитног механизма за унапређење примене међународних радних стандарда", и доневши одлуку о усвајању извесних предлога о трипартитним консултацијама у циљу јачања примене међународних стандарда рада, и

Одлучивши да ти предлози буду у облику међународне конвенције,

Дана 21. јуна 1976. усваја следећу конвенцију, која се може цитирати као Конвенција о трипартитним консултацијама (међународни стандарди рада) из 1976:

Члан 1.

Термин "репрезентативне организације" у овој конвенцији означава најрепрезентативније организације послодаваца и радника који уживају право на слободу удруживања.

Члан 2.

1. Свака чланица Међународне организације рада која ратификује ову конвенцију преузима обавезу да примењује поступак којим се обезбеђују ефикасне консултације између

представника владе, послодаваца и радника о питањима везаним за активности Међународне организације рада које се утврђују чланом 5. тачка 1. доле у тексту.

2. Карактер и форма процедуре из тачке 1. овог члана у свакој земљи утврђују се у складу с националном праксом након консултовања репрезентативних организација, ако такве постоје и ако такав поступак већ није утврђен.

Члан 3.

1. Представнике послодаваца и радника у смислу процедуре предвиђене овом конвенцијом слободно бирају њихове репрезентативне организације, уколико оне постоје.

2. Послодавци и радници су равноправно заступљени у свим органима преко којих се консултације обављају.

Члан 4.

1. Надлежни орган преузима одговорност за административну подршку процедури предвиђеној овом конвенцијом.

2. Између надлежног органа и репрезентативних организација, тамо где оне постоје, закључују се одговарајући аранжмани ради финансирања неопходне обуке учесника у тој процедури.

Члан 5.

1. Циљ процедура предвиђених овом конвенцијом су консултације о:

(а) владиним одговорима на упитнике у вези са дневним редом Конференције Међународне организације рада, као и о владиним коментарима о предложеним нацртима који се разматрају на Конференцији;

(б) предлозима који се упућују надлежном органу односно органима у вези с подношењем конвенција и препорука у складу са чланом 19. Устава Међународне организације рада;

(ц) преиспитивању у одређеним временским размацама нератификованих конвенција и препорука које нису спроведене, како би се размотриле мере које треба предузети у циљу побољшања њихове примене и ратификације, у зависности од случаја;

(д) питањима која проистичу из извештаја који се подnose Међународној организацији рада у складу са чланом 22. Устава МОП;

(е) предлозима за отказивање потписаних конвенција.

2. У циљу обезбеђења адекватног разматрања питања из тачке 1. овог члана, обављају се консултације у одговарајућим временским интервалима који се утврђују споразумно, а најмање једанпут годишње.

Члан 6.

Ако се то сматра упутним, након консултација са репрезентативним организацијама, тамо где оне постоје, надлежни орган објављује годишњи извештај о функционисању процедура предвиђених овом конвенцијом.

Члан 7.

Званична обавештења о ратификацији ове конвенције достављају се генералном директору Међународне организације рада ради регистрација.

Члан 8.

1. Ова конвенција обавезује само оне чланице МОП чије ратификације су регистроване код генералног директора.

2. Ступа на снагу дванаест месеци од дана регистрација код генералног директора ратификације од стране две чланице.

3. Након тога, ова конвенција ступа на снагу за сваку чланицу појединачно дванаест месеци од дана регистравања њене ратификације.

Члан 9.

1. Чланица која је ратификовала ову конвенцију може је отказати по истеку десет година од дана њеног првобитног ступања на снагу актом који се доставља генералном директору ради регистравања. Такав отказ ступа на снагу годину дана од дана његовог регистравања.

2. Свака чланица која је ратификовала Конвенцију и која у року од годину дана од истека рока од десет година који се помиње у претходном ставу, не искористи право отказа предвиђено у овом члану, обавезна је да је поштује још десет година а, после тога, може да је откаже по истеку сваког периода од десет година, како се предвиђа овим чланом.

Члан 10.

1. Генерални директор МОР обавештава све чланице МОР о регистрацији свих ратификација и отказа које су му пријавиле чланице организације.

2. Приликом обавештавања чланица Организације о регистравању друге ратификације која му је достављена, генерални директор скреће пажњу чланицама Организације на дан ступања на снагу Конвенције.

Члан 11.

Генерални директор Међународне организације рада обавештава генералног секретара ОУН у сврху регистравања у складу са чланом 102. Повеље ОУН о свим детаљима ратификација и о актима отказивања које је регистровао у складу са одредбама претходних чланова.

Члан 12.

У периодима које сам одреди Административни савет МОР подноси Генералној конференцији извештај о функционисању Конвенције и разматра пожељност стављања на дневни ред питања њене потпуне или делимичне ревизије.

Члан 13.

1. Уколико Конференција усвоји нову конвенцију којом се потпуно или делимично ревидира ова конвенција, у том случају, осим ако се новом конвенцијом другачије не предвиђа:

а) ратификација нове ревидиране конвенције од стране неке чланице *ipso jure* значи тренутно отказивање ове конвенције, без обзира на одредбе горепомеутог члана 9, онда и ако нова ревидирана конвенција ступи на снагу;

б) од дана ступања на снагу нове ревидиране конвенције, ова конвенција престаје да буде отворена за ратификацију од стране чланица МОР.

2. Ова конвенција остаје на снази у свом садашњем облику и садржини за оне чланице које су је ратификовале а нису ратификовале ревидирану конвенцију.

Члан 14.

Верзије текста ове конвенције на енглеском и француском језику су једнако меродавне.

ПРЕПОРУКА БР. 152 О ТРИПАРТИТНИМ КОНСУЛТАЦИЈАМА (АКТИВНОСТИ МОР) ИЗ 1976.

Генерална конференција Међународне организације рада,
Сазвана од стране Административног савета МОР и окупљена на 61. заседању у Женеви 2. јуна 1976, и

Подсећајући на одредбе постојећих међународних конвенција и препорука у области рада, а посебно одредбе Конвенције о слободи удруживања и заштити права на организовање из 1948, Конвенције о праву на организовање и колективно преговарање из 1949, као и Препоруку о преговарању (на нивоу привреде и националном нивоу) из 1960, којима се афирмише право послодаваца и радника на оснивање самосталних и независних организација и да се залажу за мере којима се унапређује ефикасно консултовање на националном нивоу између државних институција и организација послодаваца и радника, као и на одредбе бројних међународних конвенција и препорука којима се предвиђа консултовање организација послодаваца и радника о мерама за њихову примену, и

Размотривши тачку 4. дневног реда под називом "Успостављање трипартитног механизма за унапређење примене међународних радних стандарда", и одлучивши се за усвајање одређених предлога о трипартитним консултацијама у циљу побољшања примене међународних радних стандарда и националне акције у вези са активностима Међународне организације рада, и

Одлучивши да ти предлози буду у форми препоруке,

Дана 21. јуна 1976. године усваја следећу препоруку, која се може цитирати као Препорука о трипартитним консултацијама (активности МОР) из 1976:

1. Под појмом "репрезентативне организације" у овој препоруци подразумевају се најрепрезентативније организације послодаваца и радника који уживају право на слободу удруживања.

2.(1) Свака чланица МОР треба да предвиди процедуру за ефикасне консултације у погледу питања везаних за активности МОР, у складу са тач. 5-7. ове препоруке, између представника владе, послодаваца и радника.

(2) Карактер и облик процедуре из става (1) ове тачке утврђује свака земља у складу са националном праксом, након консултовања репрезентативних организација тамо где таква процедура још није установљена.

(3) На пример, консултације се могу водити:

(а) преко комитета који је специјално основан за питања која се тичу активности МОР;

(б) преко једног тела са општом надлежношћу у економској, социјалној и радној области;

(ц) преко низа органа са посебном надлежношћу за конкретне тематске области; или

(д) посредством писменог комуницирања, уколико су стране укључене у консултативну процедуру сагласне да је такво комуницирање адекватно и довољно.

3. (1) За сврхе процедуре предвиђене овом препоруком представнике послодаваца и радника слободно бирају њихове репрезентативне организације.

(2) Послодавци и радници су равноправно заступљени у свим органима преко којих се обављају консултације.

(3) У сарадњи са заинтересованим послодавачким и радничким организацијама, треба предузети мере за обезбеђивање одговарајуће обуке за учеснике процедуре како би они могли да обављају своје функције ефикасно.

4. Надлежни орган преузима одговорност за административну подршку и финансирање процедуре предвиђене овом препоруком, укључујући финансирање програма обуке где је то неопходно.

5. Циљ процедуре предвиђене овом препоруком су консултације о:

(а) владиним одговорима на упитнике у вези са дневним редом Конференције Међународне организације рада, као и владиним коментарима о предложеним нацртима који се разматрају на Конференцији;

(б) предлозима који се упућују надлежном органу односно органима у вези с подношењем конвенција и препорука у складу са чланом 19. Устава Међународне организације рада;

(ц) у зависности од националне праксе, припремању и спровођењу законодавних или других мера у циљу примене међународних конвенција и препорука у области рада, посебно ратификованих конвенција (укључујући мере за примену одредби о консултовању и сарадњи представника послодаваца и радника);

(д) преиспитивању у одређеним временским размацама нератификованих конвенција и препорука које нису спроведене, како би се размотриле мере које треба предузети у циљу побољшања њихове примене и ратификације, у зависности од случаја;

(е) питањима која проистичу из извештаја који се подносе Међународној организацији рада у складу са чл. 19. и 22. Устава МОП;

(ф) предлозима за отказивање потписаних конвенција.

6. Надлежни орган, након консултовања репрезентативних организација, утврђује до ког степена треба користити процедуру консултовања о другим питањима од међусобног интереса, као што је:

(а) припремање, реализација и оцењивање активности везаних за активности стручне сарадње у којима МОП учествује;

(б) акција коју треба предузети у смислу резолуција и других закључака које усваја Међународна конференција рада, регионалне конференције, индустријски комитети и други скупови које сазива МОП;

(ц) боље познавање активности МОП као елемент економске и социјалне политике и програма.

7. У циљу обезбеђења адекватног разматрања питања која се помињу у претходним тачкама, обављају се консултације у одговарајућим споразумно утврђеним интервалима, а најмање једанпут годишње.

8. Треба предузимати мере које одговарају националним условима и пракси ради координирања процедуре предвиђене овом препоруком и активности националних органа који се баве сродним питањима.

9. Ако се то сматра упутним, након консултовања репрезентативних организација надлежни орган објављује годишњи извештај о функционисању процедуре предвиђене овом препоруком.

ПРЕПОРУКА БР. 113 О ПРЕГОВАРАЊУ (НА НИВОУ ПРИВРЕДЕ И НА НАЦИОНАЛНОМ НИВОУ) ИЗ 1960. ГОДИНЕ

Генерална конференција Међународне организације рада,

Сазвана од стране Административног савета Међународне организације рада, и окупљена на 44. заседању у Женеви 1. јуна 1960, и

Доневши одлуку о усвајању одређених предлога у вези са консултовањем и сарадњом државних органа са послодавачким и радничким организацијама на нивоу привреде и националном нивоу као 5. тачке дневног реда заседања, и

Одлучивши да ти предлози буду у форми препоруке,

Усваја 20. јуна 1960. године следећу Препоруку, која се може цитирати као Препорука о преговарању (на нивоу привреде и националном нивоу) из 1960:

1. (1) Треба предузимати мере које одговарају националним приликама у циљу ефикасних консултација и сарадње на нивоу привреде и на националном нивоу између државних органа и послодавачких и радничких организација, као и између самих организација, ради остваривања циљева утврђених у тач. 4. и 5. доле у тексту, као и о другим питањима од обостраног интереса које стране евентуално утврде.

(2) Те мере треба примењивати без дискриминације било које врсте у односу на те организације, односно међу самим организацијама, на основу расе, пола, вероисповести, политичког убеђења односно националне припадности њихових чланова.

2. Таквим консултацијама и сарадњом не треба да се ограничава слобода удруживања односно права послодавачких и радничких организација, укључујући право колективног преговарања.

3. У складу са националним обичајима или праксом, такво консултовање и сарадњу треба обезбедити односно олакшати:

(а) добровољном акцијом послодавачких и радничких организација; или

- (б) пропагандном акцијом државних органа; или
- (ц) законима односно прописима; или
- (д) комбиновањем било којих од тих метода.

4. Такво консултовање и сарадња треба да имају као општи циљ - боље међусобно разумевање и добре односе између државних органа и послодавачких и радничких организација, као и између тих организација међусобно, у циљу развоја укупне привреде односно појединих привредних грана, побољшања услова рада и подизања животног стандарда.

5. Такве консултације и сарадња треба нарочито да теже:

(а) заједничком разматрању од стране послодавачких и радничких организација питања од међусобног интереса с циљем постизања у највећој могућој мери договорних решења; и

(б) обезбеђивању да надлежни органи на одговарајући начин траже мишљење, савете и помоћ послодавачких и радничких организација у погледу таквих питања као што је:

(i) припрема и спровођење закона и прописа који се тичу њихових интереса;

(ii) оснивање и функционисање националних тела као што су она надлежна за организацију запошљавања, стручно обучавање и преквалификацију, радноправну заштиту, заштиту и безбедност на раду, продуктивност, социјално осигурање и заштиту; и

(iii) израда и спровођење планова економског и социјалног развоја.

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном листу СЦГ - Међународни уговори".